

Η ομιλία της Αλέκας Παπαρήγα

«Ορισμένοι ιστορικοί και μελετητές, θεωρούν ως σημείο εκκίνησης της δράσης του ΔΣΕ στις 30-31 Μάρτη 1946 όταν έγινε η σύγκρουση των καταδιωκόμενων ανταρτών με τη χωροφυλακή στο Λιτόχωρο. Ενώ σημαντική ημερομηνία δημιουργίας του ΔΣΕ αποτελεί η 28η Οκτωβρίου 1946 με τη ίδρυση του Γενικού Αρχηγείου Ανταρτών, εδώ στην Τσούκα. Οπωσδήποτε στην αλυσίδα των γεγονότων κάποιες ημερομηνίες μπορεί να θεωρηθούν σταθμός, αιχμές, σημεία ακόμα στροφής της εξέλιξης. Και οι παραπάνω τέτοιες ήταν. Το ζήτημα όμως που πρέπει πλατιά να γίνει γνωστό, ιδιαίτερα στη νέα γενιά είναι πώς και γιατί φθάσαμε στο μεγάλο γεγονός της ίδρυσης του Γενικού Αρχηγείου εδώ, στη δημιουργία του ΔΣΕ.

Ο αντίπαλος είχε επιλέξει το δικό του δρόμο, ακόμα από τα χρόνια της κατοχής, το ΚΚΕ δεν είχε το δικαίωμα να δειλιάσει και να αποφύγει την αναμέτρηση, όταν αυτή ήταν πια προ των πυλών. Αυτό δεν θα σήμαινε μόνο την εξόντωση εκατοντάδων χιλιάδων κομμουνιστών, κομμουνιστριών, ΕΛΑΣιτών αλλά και προδοσία, ευτελισμό, ανυποληψία του μεγάλου κινήματος του 1940-'44.

Ο ταξικός αντίπαλος γνώριζε ότι το ΚΚΕ μπορεί να υπέγραψε, κακώς, τις Συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, λίγο αργότερα της Βάρκιζας, όμως δεν το έκανε από φόβο και διάθεση υποχώρησης. Οφείλονταν στο προβληματικό πρόγραμμά του όσο αφορά το χαρακτήρα της επανάστασης στην Ελλάδα, στην επίδραση της λαθεμένης επιλογής του ΔΚΚ όταν άλλαξε την σωστή θέση της ότι ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές, και το χαρακτήρισε αντιφασιστικό.

Και ο Α' και ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι. Στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο οι ΗΠΑ-Γαλλία και Αγγλία έκαναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο κατά της Γερμανίας-Ιταλίας-Ιαπωνίας, μόνο η ΕΣΣΔ διεξήγαγε δίκαιο πόλεμο για την υπεράσπιση του σοσιαλισμού, όπως δίκαιο πόλεμο έκαναν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των λαών, όπου αναπτύχθηκαν, εννοείται και την Ελλάδα.

Οι λαθεμένες ιδεολογικά και πολιτικά επιλογές οδήγησαν στην απόσπασση του απελευθερωτικού αγώνα από την πάλη για την εργατική εξουσία, στην επιλογή συμμαχιών με αστικά κόμματα, άρα και στη συμμετοχή πολλών ΚΚ και του δικού μας, σε αστικές κυβερνήσεις με γνωστές συνέπειες που δεν είναι του παρόντος να αναλυθούν λεπτομερειακά και ειδικά.

Παρόλα αυτά το ΚΚΕ δεν το είχαν βάλει στο χέρι, το επαναλαμβάνουμε, γιατί ήταν κόμμα που ποτέ, και τότε δεν φοβήθηκε τη σύγκρουση όταν αυτή απαιτείται. Αποδείξεις έχουμε και στα κατοπινά χρόνια, καθώς το ΚΚΕ δεν πήρε τον κατήφορο του ευρωκομμουνισμού, άντεξε το 1968 από την επίθεση του οπορτουνισμού που ήθελε την αυτοδιάλυσή του και μάλιστα στις πιο αντίξοες συνθήκες, της δικτατορίας, σήκωσε ανάστημα και το 1991 όταν πέρασε μέσα από τον τυφώνα της αντεπανάστασης.

Το ΚΚΕ παρά τις ελλείψεις και τις αδυναμίες του, ποτέ δεν έλειψε από το πεδίο της ταξικής πάλης, τον αγώνα για τα οξυμένα προβλήματα, πίσω από πολλές λαϊκές κατακτήσεις του παρελθόντος, βρίσκεται το βαθύ αποτύπωμα του πρωτοπόρου και ηρωικού ρόλου του Κόμματός μας.

Ο κ. Τσίπρας είχε το θράσος στο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ να μας εγκαλέσει ότι εμείς δεν μπαίνουμε στη φωτιά, μένουμε στη ασφαλή γωνία της κριτικής, ενώ εκείνοι δεν διστάζουν να αναλαμβάνουν κυβερνητικές ευθύνες στα δύσκολα. Εμείς καθόλου δεν αμφισβητούμε ότι ανέλαβε ευθύνες στα δύσκολα, μόνο που διεκπεραίωσε και διεκπεραιώνει τις ευθύνες του αποκλειστικά και μόνο για την υπηρετήση του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος. Ανέλαβε ευθύνες στο ένα μέτωπο της ταξικής πάλης, στο μέτωπο του κεφαλαίου.

Για το ΚΚΕ, η συγκρότηση του ΔΣΕ και η δράση του αποτέλεσε συνέχεια της ταξικής πάλης που εκδηλώνονται ποικιλότροπα στη διάρκεια της κατοχής, και των πρώτων μετακατοχικών μηνών και χρόνων. Ήταν η αναπόφευκτη συνέπεια της "Λευκής Τρομοκρατίας" που οργάνωσε η αστική τάξη της χώρας μας, τα κόμματά της και αρχικά οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές σύμμαχοί τους, που υποχρέωσε χιλιάδες ΕΛΑΣίτες να βγουν στα βουνά, προκειμένου να αποφύγουν το βέβαιο θάνατο. Κυνηγήθηκαν και δολοφονήθηκαν, μόνο και μόνο γιατί στάθηκαν αλύγιστοι και συνεπείς στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, διεκδικούσαν να γίνουν σεβαστά τα αιτήματα του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ.

Από την περίοδο της απελευθέρωσης ως την περίοδο απόφασης για την ένοπλη αναμέτρηση, στη Θεσσαλία δολοφονήθηκαν 333 αγωνιστές, δηλαδή το 46,3% των δολοφονημένων στα 1945-'46 σε όλη την Ελλάδα, χώρια οι μαζικές συλλήψεις και άλλες απόπειρες δολοφονίας και βασανισμών. Ήταν αναπόφευκτες, υποχρεωτικές να ξεκινήσουν οι πρώτες ένοπλες ομάδες, με δράση, στα θεσσαλικά βουνά, με εμπροσθοφυλακή το ανατολικό αντάρτικο συγκρότηση με επικεφαλής τον Νικηταρά, το δυτικό με επικεφαλής τους Κίτσο Κοροζή και Κίτσο Παπαϊωάννου, το κεντρικό με επικεφαλής τους Αγραφιώτη και Ίταμο, επίσης στο Βόλο με καθοδηγητή τον Μιχάλης Παπαδάμο.

Τι αντιπροσωπεύει η 28η Οκτωβρίου '46 εδώ στην Τσούκα; Την αναγκαιότητα συντονισμού της δράσης των αυτοαμυνόμενων τοπικών

των ανταρτοομάδων. Εδώ ιδρύθηκε το Γενικό Αρχηγείο των ανταρτών. Προηγήθηκε μια σύσκεψη στην Ανθρακιά των Γρεβενών, στις 21 Οκτώβρη και νέα σύσκεψη που άρχισε στις 26 και τέλειωσε στις 28 στα Χάσια, στην οποία πήραν μέρος οι καπετάνιοι Μάρκος Βαφειάδης, Κίσαβος, Λασάνης και Κικίτσας. Όλοι τους υπήρξαν καπεταναίοι του ΕΛΑΣ. Η δημιουργία του Γενικού Αρχηγείου ικανοποίησε, χαροποίησε τις αντάρτικες ομάδες που είχαν βγει στο βουνό μετά τη Βάρκιζα, αναγκαστικά το επαναλαμβάνουμε, ύστερα από το άγριο κυνηγητό που εξαπολύθηκε από τις λυσσασμένες, μονομερείς επιθέσεις των κρατικών και παρακρατικών ομάδων.

Η απόφαση της ίδρυσης που κυκλοφόρησε παράνομα στις πόλεις έγραφε: Η στυγνή δίωξη των αγωνιστών του δημοκρατικού λαού από τον αγγλόδουλο μοναρχοφασισμό και τα όργανά του, που ανάγκασαν χιλιάδες δημοκράτες να βγουν στα βουνά για να υπερασπίσουν τη ζωή του, οδήγησαν στη σημερινή ανάπτυξη του αντάρτικου κινήματος. Έχοντας υπόψη ότι είναι ώριμη πια η ανάγκη δημιουργίας συντονιστικού οργάνου για το συντονισμό και την καθοδήγηση του όλου αντάρτικου αγώνα, αποφασίζουμε τη δημιουργία του Γενικού Αρχηγείου των Ανταρτών, στο οποίο θα υπάγονται τα αρχηγεία των ανταρτών Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ηπείρου, Ρούμελης.

Η πρώτη αυτή ανακοίνωση άνοιξε το δρόμο για να ολοκληρωθεί σε εκείνη τη φάση ο σχηματισμός 30 τοπικών στρατηγεία και υπαρχηγείων σε όλη την Ελλάδα, δηλαδή παντού όπου υπήρχαν αντάρτικες ομάδες. Από εκείνη τη στιγμή πολλαπλασιάστηκαν οι νίκες των ανταρτών κατά των κρατικών και παρακρατικών δυνάμεων, καθώς ακόμα δεν είχε αναδιοργανωθεί ο εθνικός αστικός στρατός.

Ο Κωνσταντίνος Βεντήρης, διοικητής του Γ' Σώματος Στρατού με αναφορά στο Γενικό Επιτελείο ομολογούσε σε έγγραφο ημερομηνίας 27 Νοέμβρη 1946 τα εξής: "Αγόμεθα μοιραίως προς δύσκολιν θέσιν.... Παρά πάσαν χαύνωσιν πρέπει να συναγερθεί το έθνος και παρά πάσαν αντίδρασιν πρέπει να ευρεθούν τα μέσα.. Ας πωλήσωμεν ό,τι έχομεν και δεν έχομεν, ας ατονίσωμεν πάσαν άλλην ανάγκην. Τίποτε δεν είναι τόσο επείγον. Κάθε ημέρα παρερχόμενη φέρει κατά ένα βήμα πλησιέστερον τον κίνδυνον".

Τίποτε από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό. Το πρόβλημα για τις κρατικές δυνάμεις δεν ήταν μόνο η έλλειψη όπλων, άλλωστε και οι αντάρτες δεν διέθεταν υπεροχή, αλλά και το γεγονός ότι ένα σημαντικό μέρος των φαντάρων δεν είχαν καμία διάθεση να επιτίθενται στους αντάρτες, καθώς αρκετοί από αυτούς γνώριζαν το έργο του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, έβλεπαν την αδικία και το έγκλημα που συντελούνταν σε βάρος των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, του ΚΚΕ που ήταν ο καθοδηγητής και αιμοδότης της.

Στις 27 Δεκέμβρη του 1946 και αφού εν τω μεταξύ είχαν πολλαπλασιαστεί και απλωθεί οι αντάρτικες ομάδες, αποφασίζεται η συγκρότηση ενιαίου στρατού με την επωνυμία ΔΣΕ. Οι νίκες συνέχιζαν όμως αυτές δεν επαρκούσαν, καθώς ύστερα από το δόγμα Τρούμαν και το σχέδιο Μάρσαλ, η αμερικανική ιμπεριαλιστική μηχανή έγινε το αποφασιστικό όπλο κατά του ΔΣΕ με τα γνωστά αποτελέσματα στην πορεία, την ήττα.

Ο χαρακτήρας του ΔΣΕ

Δεν ήταν πόλεμος ανάμεσα σε αδέρφια, όπως ισχυρίζονται τα αστικά κόμματα και τα τσιράκια τους, ούτε εμφύλιος πόλεμος που ξέσπασε με ευθύνη και των δύο πλευρών, όπως πονηρά ισχυρίζονται αστοί επιστήμονες, που τάχα ανακάλυψαν ένα μέσο δρόμο, πάντα βέβαια, αντικομμουνιστικής ιστορικής ερμηνείας των γεγονότων.

Αυτοί που, σήμερα, μιλάνε για "αδελφοκτόνο" αγώνα είναι αυτοί που θέλουν ένα λαό γονατισμένο. Είναι εκείνοι που κρύβουν την πραγματική αιτία της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, συγκαλύπτουν ότι τα μνημόνια, ανεξάρτητα του μίγματος που έχουν, είναι η τυπική διέξοδος από την κρίση σε βάρος του λαού και υπέρ του κεφαλαίου. Είναι αυτοί που έχουν ευθύνη για τις φλεγόμενες ιμπεριαλιστικές πολεμικές εστίες στην περιοχή μας και αλλού.

Ο τρίχρονος αγώνας του λαϊκού στρατού, του ΔΣΕ ήταν ηρωικός και δίκαιος, ταξικός και διεθνιστικός. Προσφέρει διδάγματα σε όλα τα επίπεδα, στο πεδίο του ανεπανάληπτου ηρωισμού, αλλά και της στρατηγικής, της λαϊκής και διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Οι νέοι και νέες, έχουν το δικαίωμα να ψάξουν και να μάθουν τις αλήθειες που δεν θα τις βρουν στα σχολικά βιβλία και στα πανεπιστημιακά συγγράμματα:

Η ελληνική αστική τάξη ήταν σταθερά εχθρική και επικίνδυνη για τον ελληνικό λαό σε όλη τη διάρκεια της κατοχής. Ένα τμήμα της έφυγε από τη χώρα συμμαχώντας με το βρετανικό ιμπεριαλισμό, ένα άλλο έμεινε στην Ελλάδα και συνεργάστηκε με τις αρχές κατοχής, στήνοντας ελληνικές κυβερνήσεις, ιδρύοντας κάποιες αντιστασιακές οργανώσεις που πολέμησαν τον ΕΛΑΣ. Στη συνέχεια, ίδρυσαν από κοινού με τους Άγγλους και σε συνεννόηση με τους Γερμανούς τα Τάγματα Ασφαλείας με στόχο τον αφοπλισμό και τη διάλυση του ΕΛΑΣ-ΕΑΜ, το κυνήγι του ΚΚΕ. Ένα άλλο τμήμα, κρατούσε στάση αναμονής μέχρι να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες που θα υπηρετούσαν τα ιδιαίτερα οικονομικά συμφέροντά τους.

Μετά το Δεκέμβρη και τη Συμφωνία της Βάρκιζας, εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα 50.000 βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις και στη συνέχεια

εξαγγέλθηκε το δόγμα Τρούμαν στα μέσα του 1947, έγινε η αντικατάσταση της βρετανικής από την αμερικανική παρέμβαση.

Αντί να γίνει εκκαθάριση στρατού από τους δωσίλογους, διώχθηκαν οι ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες. Ο νέος αστικός στρατός που συγκροτήθηκε μετά τον πόλεμο στηρίζονταν στην εγκληματική Ορεινή Ταξιαρχία, τον Ιερό Λόχο, τους λεγόμενους "εθνικόφρονες", τους ταγματασφαλίτες, παλιές και νέες παρακρατικές συμμορίες, σε κατακάθια.

Επόμενο λοιπόν ήταν στις 24 Αυγούστου 1945, ο Νίκος Ζαχαριάδης να ανακοινώσει ότι το συμφέρον του λαού απαιτεί να "ξανααντηχήσει το τραγούδι του ΕΛΑΣ". Όταν επιλέχθηκε η ένοπλη πάλη, ο απολογισμός των θυμάτων αγωνιστών και αγωνιστριών ήταν: Νεκροί 1.192, τραυματίες 6.413, συλληφθέντες 70.000, βιασμένες γυναίκες 165, είχαν γίνει 6.567 ληστείες, δρούσαν 166 συμμορίες, ενώ οι παράνομοι οπλοφορούντες δολοφόνοι ήταν 20.000. Γίνονταν μαζικές σφαγές όπως στην Καλαμάτα, γενικά στη Μεσσηνία και Λακωνία, όπου εκεί κηρύχτηκε στρατιωτικός νόμος. Ο τότε υπουργός Εσωτερικών, Ρέντης, είχε δώσει επίσημα ακόμα πιο μεγάλα νούμερα διωκομένων, και υπό κράτηση χωρίς καν να υπάρχει παραπομπή σε δίκη.

Στη 2η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ, (12-15 Φλεβάρη 1946), δηλαδή ένα χρόνο μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, καθορίστηκε ότι περιεχόμενο της ένοπλης πάλης ήταν η λαϊκή αυτοάμυνα, μέσο πίεσης για δημοκρατικές εξελίξεις. Αυτός ο περιορισμένος και αναντίστοιχος χαρακτήρας που δόθηκε στο ΔΣΕ, οδήγησε στην καθυστέρηση στην έναρξη δράσης του και στον περιορισμό του στις ορεινές περιοχές. Η καθυστέρηση έδωσε χρόνο στον αντίπαλο να ανασυγκροτήσει το αστικό πολιτικό σύστημα και να αναδιοργανώσει τον εθνικό αστικό στρατό με τη βοήθεια των ΗΠΑ και Βρετανών αεροπόρων.

Ταξικός ο σκοπός της επίθεσης και συκοφαντίας του τρίχρονου αγώνα του ΔΣΕ

Η επίθεση και η σπίλωση του ΔΣΕ, με όλες τις αντικομμουνιστικές παραλλαγές της, δεν γίνεται αποκλειστικά και μόνο για τη συσκότιση της Ιστορίας. Γίνεται και για σύγχρονους λόγους, καθώς η αστική τάξη και οι κολαούζοι της ξέρουν ότι σε επαναστατικές συνθήκες η αστική κρατική εξουσία βρίσκεται αντιμέτωπη με τον πραγματικό κίνδυνο, της ανατροπής της. Η επαναστατική κατάσταση έχει αντικειμενικό χαρακτήρα, δεν σχεδιάζεται, δεν προγραμματίζεται, όταν όμως ξεσπά, συνεπάγεται με την ένοπλη ταξική εμφύλια αναμέτρηση ανάμεσα στην εργατική τάξη, τον εξεγερμένο λαό από τη μία και την αστική τάξη με όλους τους μηχανισμούς της από την άλλη.

Μη ξεχνάτε ότι με κοινωνική εξέγερση και επανάσταση έγινε το πέρασμα από το δουλοκτητικό σύστημα στο φεουδαρχικό, με ένοπλη αστική

επανάσταση πραγματοποιήθηκε το πέραςμα και η εδραίωση του καπιταλιστικού συστήματος. Κατά τη διάρκεια μάλιστα των αστικών επαναστάσεων, η αστική τάξη μοίρασε όπλα στους εργάτες, στη φτωχολογιά, προκειμένου να συμβάλλουν με τη ζωή και το αίμα τους στην ανατροπή της φεουδαρχικής αντίδρασης. Όταν νίκησε η αστική τάξη τους αφόπλισε γιατί τους είδε, αναπόφευκτα, ως τον πιο επικίνδυνο αντίπαλό της.

Μήπως σήμερα έχει αλλάξει η κατάσταση; Αντίθετα έχει εξελιχθεί ακόμα χειρότερα και στο επίπεδο της οικονομίας και στο αστικό πολιτικό σύστημα, σε εθνικό, ευρωπαϊκό, παγκόσμιο επίπεδο. Η καπιταλιστική οικονομική κρίση και ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος αναπόφευκτα θα οδηγήσουν σε μια χώρα, σε μια σειρά χωρών "οι επάνω" να μην μπορούν να εξουσιάζουν όπως πριν και "οι κάτω" να αμφισβητούν έμπρακτα την εξουσία τους.

Σήμερα, ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι σχεδόν "πανταχού παρών", και στην περιοχή μας, με παλιές και νέες μορφές, είτε εμφανίζονται ως εμφύλιοι είτε ως τοπικοί, αντιπρομοκρατικοί ή δήθεν για την αποκατάσταση της δημοκρατίας. Καθοδηγούνται και στηρίζονται πολιτικά και με όπλα από τις γνωστές μας ιμπεριαλιστικές δυνάμεις των ΗΠΑ, τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, καθοδηγούνται από το ΝΑΤΟ και μάλιστα με την αγιαστούρα και του ΟΗΕ, του Συμβουλίου Ασφαλείας που έχει δώσει το πράσινο φως στο ΝΑΤΟ για την πραγματοποίηση στρατιωτικών επιθέσεων και χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Νέα ιμπεριαλιστικά κράτη οξύνουν τις αντιθέσεις με τα πιο παλαιά ιμπεριαλιστικά, ρίχνουν και αυτά "λάδι στη φωτιά".

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, χωρίς ίχνος ντροπής (αλλά οπορτουνισμός και συμβιβασμός δεν συμβιβάζονται με φιλότιμο και ντροπή), ισχυρίζονται ότι η Ελλάδα είναι "άγκυρα της ΕΕ, σταθερότητας, δημοκρατίας και ειρήνης". Τα ίδια ισχυρίζονται με δικά τους λόγια και τα άλλα κόμματα. Τα λένε, αυτοί που εδώ και χρόνια έχουν μετατρέψει την Ελλάδα σε ορμητήριο ιμπεριαλιστικών πολέμων και επεμβάσεων, προβοκάτσιας και δολοφονιών αμάχων, με στρατιωτικές βάσεις, με παραχωρήσεις λιμανιών και του ελληνικού εναέριου χώρου, με υπογραφές φαρδιά-πλατιά στις αποφάσεις του ΝΑΤΟ, πολύ πρόσφατα μάλιστα στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στη Βαρσοβία που πήρε προκλητικές αποφάσεις νέων πολεμικών γύρων.

Όταν οι ιμπεριαλιστές μεταξύ τους προσφεύγουν στην ένοπλη αναμέτρηση, είναι φανερό ότι τα όπλα θα τα ρίξουν χωρίς καμία αναστολή κατά των λαών. Τα όπλα, από μόνα τους, δεν κρίνουν καμία έκβαση, τα όπλα μπορούν να χρησιμοποιηθούν από πολλών "ειδών χέρια" και αντιλήψεις, το θέμα είναι αν οι λαοί παλεύουν με τη δική τους σημαία και δε μετατρέπονται σε μεσολαβητές, διαιτητές στο πλευρό της

μιας μερίδας της αστικής τάξης κατά της άλλης, ή του ενός ιμπεριαλιστή κατά του άλλου.

Η αγανάκτηση και η δυσαρέσκεια, που εκφράζει σήμερα η μεγάλη πλειοψηφία του λαού, δικαιολογημένα, δεν οδηγεί αυτόματα και εύκολα στην κατάκτηση της πολιτικής συνείδησης όσον αφορά το πρόβλημα ποια τάξη πρέπει να έχει την ιδιοκτησία και την εξουσία.

Αγώνες απελευθερωτικοί, εργατικοί, αγροτικοί, γίνονταν και πριν η εργατική τάξη αποκτήσει το δικό της Κόμμα, πριν δηλαδή η εργατική τάξη γίνει τάξη για τον εαυτό της. Το ΚΚΕ, δεν περιορίζεται να περιγράφει τα προβλήματα, να φωνάζει για την ανεργία και τη φτώχεια, τον πόλεμο και την κρατική βία. Ο δικός μας ρόλος είναι μοναδικός και αναντικατάστατος, όχι μόνο γιατί είμαστε στην πρώτη γραμμή της καθημερινής δράσης, αλλά και γιατί ξέρουμε προς τα πού πρέπει να τραβήξουν τα πράγματα, στο σοσιαλισμό-κομμουνισμό.

Εμείς έχουμε την υποχρέωση να βοηθάμε έμπρακτα, χωρίς μεγαλοστομίες, και οπωσδήποτε με το παράδειγμα της αυτοθυσίας και ανιδιοτέλειας, να αναδεικνύεται στη συνείδηση της εργατικής τάξης, της φτωχής αγροτιάς και των άλλων φτωχών μεσαίων στρωμάτων ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός τους, πριν απ' όλα ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ, και ποιοι είναι οι διεθνείς σύμμαχοί του.

Ο εχθρός δεν είναι μόνο το εκάστοτε κυβερνητικό κόμμα ή οι κυβερνήσεις συνεργασίας, αυτές αποτελούν την πολιτική υπαλληλία της αστικής τάξης. Οι εργαζόμενοι πρέπει να βλέπουν ΚΑΙ την αστική τάξη ΚΑΙ το κράτος της, τους θεσμούς του αστικού κράτους, είτε η σύνθεσή τους καθορίζεται με εκλογές όπως είναι το αστικό Κοινοβούλιο είτε διορίζονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο όπως είναι ο εθνικός αστικός στρατός, η Δικαιοσύνη και άλλοι. Οι καπιταλιστές είναι περριτοί 100%, κηφήνες, σφετεριστές του πλούτου που παράγει ο λαός, που διαθέτει η χώρα.

Εμείς έχουμε την υποχρέωση να ενημερώνουμε, με όπλο την πείρα και τα επιστημονικά επιχειρήματα, ποια ήταν η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ τον 20ό αιώνα, γιατί η Οκτωβριανή Επανάσταση του '17 εγκαινίασε την εποχή περάσματος από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό.

Εμείς έχουμε την υποχρέωση, να γνωρίζουμε σε βάθος, το μεγάλο θεωρητικό ζήτημα που αποτυπώνεται με την εκτίμηση ότι "είναι ώριμες οι υλικές προϋποθέσεις για τη σοσιαλιστική οργάνωση της παραγωγής και της κοινωνίας". Αυτή η εκτίμηση δεν έχει καμία σχέση με υποκειμενισμό, με επιθυμία, δεν αποτελεί ένα όμορφο όραμα, ή ένα ηθικό ιδανικό, απορρέει από την "ωρίμανση του κοινωνικού χαρακτήρα της εργασίας και την όξυνση της αντίθεσής του με την καπιταλιστική ιδιοκτησία. Αυτή η αντίφαση έχει φέρει τον καπιταλιστικό τρόπο

παραγωγής σε πλήρη αντίθεση με τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες". "Η ωρίμανση των υλικών προϋποθέσεων δεν καθορίζεται από το συσχετισμό δυνάμεων", και αυτό να μη το ξεχνά ή να το υποτιμά ο κομμουνιστής, η κομμουνίστρια.

Εμείς έχουμε την υποχρέωση να συμβάλλουμε να γίνει πιο πλατιά η αντίληψη ότι ανεξάρτητα ποιο κόμμα ή ποια κόμματα κυβερνούν, πώς αυτοαποκαλούνται, δεν εξανθρωπίζεται το αστικό πολιτικό σύστημα, αυτό συνιστά, σε όλες τις μορφές του, τη δικτατορία της αστικής τάξης.

Να κατανοείται ευρύτερα -όσο γίνεται- ότι στην ουσία, ανεξάρτητα τι καυγάς γίνεται στο αστικό Κοινοβούλιο, η αντιπαράθεση εξελίσσεται ανάμεσα στη δικτατορία της αστικής τάξης και στην πάλη για τη δικτατορία του προλεταριάτου. Η δικτατορία του προλεταριάτου δεν είναι τίποτε άλλο παρά η εξουσία της εργατικής τάξης.

Να θυμόμαστε ότι το συσχετισμό δυνάμεων δεν το διαμορφώνει μόνο του το Κόμμα, αλλά τον εξακριβώνει και το βελτιώνει δίνοντας κάθε μάχη. Η κάθε μάχη για να γίνει κρίκος στην αλυσίδα του πολέμου που οδηγεί στη νίκη πρέπει να είναι μελετημένη, σχεδιασμένη, να ξέρεις πότε περνάς στην επίθεση και πότε προετοιμάζεις τη νέα φάση επίθεσης. Έχει διαφορά αν χάσεις μια μάχη γιατί ο συσχετισμός δυνάμεων είναι αρνητικός, και άλλο πράγμα να χάσεις μια μάχη γιατί έκανες ασυγχώρητο λάθος ή γιατί φοβήθηκες, κιότεψες.

Ας προβληματισθούν όλοι εκείνοι και εκείνες, που λίγα χρόνια πριν μας ζητούσαν να "βάλουμε λίγο νερό στο κρασί μας", να "στηρίξουμε" με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το ΣΥΡΙΖΑ, μήπως και κάτι κάνει, μήπως εξασφαλίσει κάποια ανακούφιση στα λαϊκά στρώματα από το βάρος των βάρβαρων καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων που μας πλασαρίστηκαν ως μνημόνια διεξόδου από την κρίση.

Αν το ΚΚΕ, κάτω από την πίεση αυτών των προτροπών, υποχωρούσε, πώς θα ήταν τα πράγματα σήμερα; Θα ήταν χειρότερα, η απογοήτευση θα ήταν καθολική, δεν θα υπήρχε ούτε ένα εφελτήριο για την ανασύνταξη του εργατικού κινήματος και τη διαμόρφωση ισχυρής Λαϊκής Συμμαχίας. Η συνεργασία με αστικές πολιτικές δυνάμεις, η ανοχή προς τον οπορτουνισμό και το ρεφορμισμό αποδείχθηκε διεθνώς, σε όλο τον 20ό αιώνα, ότι έδωσε αέρα στην αστική τάξη και τα κόμματά της να αντεπιτεθούν, να κερδίσουν χρόνο, να χειραγωγήσουν το εργατικό, το λαϊκό κίνημα.

Οι μαχητές του ΔΣΕ και εδώ και σε όλη την Ελλάδα, μπορεί να μην είχαν την ευκαιρία να μελετήσουν τη θεωρία μας, πριν και κατά τα χρόνια της κατοχής, την περίοδο της "λευκής τρομοκρατίας" και του εμφύλιου, όμως η ανιδιοτέλεια και αυτοθυσία τους δεν προέκυψε από ένα απλό συναίσθημα, ούτε μόνο από το γεγονός ότι ήταν κυνηγημένοι. Άλλωστε

το σύστημα πάντα προσφέρει οδούς διαφυγής σε αυτούς που δειλιάζουν, υποχωρούν. Αυτό που τους έκανε ήρωες και ηρωίδες ήταν ο πόθος τους για μια νέα κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και πόλεμο, μια κοινωνία που γέννησε ο 20ός αιώνας, και που θα επανέλθει στο προσκήνιο, με τη νέα πείρα που μας έδωσε η πρώτη απόπειρα σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Αυτή η επιλογή είναι και σήμερα μοναδική για τον εργάτη και την εργάτρια, αυτούς που προλεταριοποιούνται, τους φτωχούς των μικροαστικών στρωμάτων, στην πόλη και στην ύπαιθρο, όλοι αυτοί γίνονται κάθε μέρα όλο και πιο πολλοί.

Το ΚΚΕ δεν αποκλείει τον κίνδυνο ενός πιο γενικευμένου ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Ο Λένιν, μάλιστα, έλεγε ότι ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι "μορφή ζωής του καπιταλισμού", όπως "μορφή ζωής του καπιταλισμού είναι και η ειρηνική περίοδος". Ο όρος "ειρηνική" καταλαβαίνετε, είναι σχετικός, πρόκειται για μη πολεμική περίοδο, δηλαδή "ειρηνική" με το πιστόλι στον κρόταφο. Δεν μπορούμε να αντιμετωπίζουμε τον πόλεμο σαν μια ηθική αμαρτία του καπιταλισμού, την οποία μπορούμε να αποφύγουμε. Είναι ένα αντικειμενικό γεγονός και με αυτή την έννοια πρέπει το Κόμμα και όσο γίνεται μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης να είναι ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά προετοιμασμένο, όταν ξεσπάσει ο πόλεμος, χωρίς τη δική του θέληση εννοείται.

Το γεγονός ότι ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος προκύπτει από την ταξική φύση του καπιταλισμού, την ανισόμετρη και άναρχη ανάπτυξη, τις σχέσεις αλληλεξάρτησης με όρους ανισοτιμίας ανάπτυξη και τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, δεν σημαίνει ότι δεν έχει νόημα και μεγάλη αξία ο αγώνας κατά του πολέμου πριν αυτός ξεσπάσει συγκεκριμένα και πρακτικά. Το θέμα είναι με ποια πολιτική γραμμή παλεύεις κατά του πολέμου, και τι προετοιμασία έχει το κίνημα με την καθοδήγηση του Κόμματος, να βρεθεί στη σωστή θέση δράσης με την εκδήλωσή του.

Αν όμως συμβεί παρά τη θέληση των λαών, τότε το πιο κρίσιμο ζήτημα είναι ο λαός να δράσει, υψώνοντας τη δική του σημαία, δεν τον ενώνει τίποτε με την αστική τάξη και τα κόμμάτα τους, ούτε στον απελευθερωτικό πόλεμο.

Ο πιο αποτελεσματικός αντιπολεμικός αγώνας είναι αυτός που συνδέεται, που κατευθύνεται στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, στη σοσιαλιστική - κομμουνιστική κοινωνία.

Η επιστροφή προς τα πίσω, δεν ήταν και δεν είναι ποτέ τελεσίδικη και οριστική. Γι' αυτό και οι δικές μας υποχρεώσεις έχουν αυξηθεί σε δυσθεώρητα ύψη.

Τιμή και δόξα στο ΔΣΕ, στους επώνυμους και ανώνυμους ήρωες, σε όσους βοήθησαν σε όσους είδαν το δίκιο των μαχητών και μαχητριών του ΔΣΕ.

Σε όσους συνεχίζουν σήμερα απτόητοι, αποφασισμένοι και αλύγιστοι».